

Döden sitter vid tröskelsten

Döden sitter vid tröskelsten
klipper långsamt sina gula naglar –
nu är det dags att sova,
likt snälla barn lämnar vi in våra leksaker:
äran och böckerna,
slantarna och de oskrivna breven.
Det är sent,
röda dimmor över medvetandet,
snö och drömmar efter dikeskanten –
natten lyfter sin svarta sked
spiller glömska i spår vi lämnat –

Carl-Emil Englund
Eko av sommaren, 1955